

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΑΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΡΕΓΓΕ

Η ΠΟΥΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και δέν τολμούσαν βίβια να μιλώσουν...

Δυστυχώς η μαρμολοία ήταν τόσο γοητευμένη...

'Ησαν δ' ως έφως αυτός, ήταν άγχι λατρεία ;

Μαρμακάν. Γιατί ο έρωας του δέν ήταν τό θείο αίσημα των άγνων καρδιών...

Τόν έγούησε, τόν ξεροβλαίνε η άθώατης της 'Ιωάννας...

'Ησαν ο χορηασμένους από άπολαύσεις και ήδονάς, άπδ ασμένους από έρωτικές περιπέτειες...

Αισθάνονταν τή δίψη των πολύπειρων σπόν έρωτα...

'Ησαν ο πολασμένους ερωτικής και ή 'Ιωάννα ο άγνος, λευκός άγγελός του.

'Όταν πλησίαζε κοντά της, η άνακτοή της τόν μεθοδσε, τό άρμα του σματάς της τόν έκανε να φρικιά από έπιθυμία...

Τούρχονταν ν' άρπάξη άξιαφανα στήν έγκαλιά του τήν παιδούλα αυτή, να κολήση τά χείλη του στά δικιά της...

'Η 'Ιωάννα άγνή έκα; ήταν και άθώα φανταζόταν και τού; άλλους ανθρώπους άγνους και καλόκαρδους.

'Έκανε όνειρα, γλυκά όνειρα, μελολούπης ευτυχίας.

Αυτές η φιλενάδες της τήν φανταζόντουσαν εύτυχισμένη πλέον.

Κ' η ίδια δέν είχε λόγους να είναι δυστυχισμένη. 'Ο μόνος κόπον στή ζωή της ήταν ο θάνατος του Ζώφς.

Τήν ήμερα αυτή η 'Ιωάννα είχε ξεχάσει κάθε θλιβαρή άνάμνηση, κάθε πικρία και κάθε νόνο.

'Ανείριχε παιά τό μέλλον, γεμάτη έλπίδες, γεμάτη όνειρα. 'Θ' άνοιγε σπαί δική της, θάξε έναν άφοραμμό σύζυγο, θ' άνοικτούσε παιδιά που θά τ' άγαπούσε τόσο πολύ, τόσο πολύ ! ! !

'Θ' άφείρανε όλη της τή ζωή για τόν σύζυγό της και τά τέκνα της.

Τή νύχτα, όταν πήγε στήν κρηβατοκάμαρά της να κοιμηθή κουρασμένη άπ' τες διατυπώσεις τής ήμέρας...

'Αν τήν έβλεπε η μητέρα της τή στιγμή αυτή, θά παραξενεύονταν πολύ. Γιατί έκαυγε ; Αυτό δέν τείερε καλά-καλά ούτε κ' η ίδια.

'Εκλαιγε από εύτυχία, από χαρά, συγχρόνως δέ κ' από λύπη... Διάφορα συναισθήματα είχαν ξεκινήσει μέσα της.

'Ησαν εύτυχισμένη γιατί θά γίνεται σύζυγος του Μαρμακάν και συγχρόνως τήν έκανε να κοπή η άνάμνησις του Ζώφς.

Μολοταύτα συνήλθε αγά-αγά, κάθησε στό κρηβάτω της κ' άρχισε να σκέπτεται. Δέν θάπρεπε να σώψη τες έπιστολές του Ζώφς...

'Αρχισε να κοιμόναι και γδύνεται για να κοιμηθή. Στέκοταν μπρός ο' ένα μεγάλο καθέφτη και τό βλέμμα της έπεσε τυχαίως ο' αυτόν.

Ποτε ω; τώρα δέν της είχε συμβεί αυτό. Ποιά δέν είχε τήν περιέργεια να σταθή και να κοιταχτή 'Ιλόκληρη, έτσι όπως ήταν μυσόγυμνη σχεδόν...

Και τό ξαφνικό αυτό κύταγμα τήν εθόμβωσε... Εύπνησε μέσα της η περιέργεια του ποριταίου και η φιλοπόικια της γυναικίας...

'Ηταν όρραία, έπερόχος, όνειροδός όρραία, αυτό της τό είχαν ψιθυρίσει πολλές φορές στους χορούς, τής τόλαγε η μαμά της, άναγκάζόντουσαν να τό όμολογούν η φίλες της...

Μά ποτά...ποτά δέν είχε ξεχάσει η ίδια τήν έμορφοία της, έτσι όλόκληρη, όλόσμη, από τό άγγελικό της κεφάλι, ως τήν άκρη των ποδιών της σχεδόν...

Και να τώρα πού είχε όλο τόν καιρό να θαυμάση τό δώρο αυτό τής φύσεως, να πού μπορούσε να έπιμήση η ίδια τήν αξία του κάλλους της...

Νοί... 'Ηταν όρραία σαν μικρή, άρχαία θεά, σαν άρχαία νύμφη, σαν μικρούλα νεράϊδα των παραμυθιών. Τό πρόσωπό της έλοιπε από έμορφοία, τό σωμα της ήταν σαν έμψυχο άγαλμα, όλο θατες καρμίλες, άζρό και έδπλαστο.

Γοητευμένη από τήν ίδια της όμορφότητα η 'Ιωάννα, σήκασε τό χέρι της ψηλά με ναχέλινα, έγειρε τό κεφάλι της προς τό πίσω, κατέβασε έπειτα σιγά-σιγά τό χέρι της πάλι προς τό κάτω, προτεινόντας τό στήθος και μαζεύοντας τους όιους...

Τό κμωνό της γλύστρησε κ' έπεσε κάτω. 'Αφοδίτη άναδοσμένη ! ! ! Ζωντανό άγαλμα, όπτασία, όνειρο γλυκό και μεθυστικόν ! ! !

Τά μάτια της έδωσαν... Πήρε βαθιά τήν άνακτοή της κ' έμεινε λίγες στιγμές σαν παραλογομένη, σαν όνειροπαρμένη...

'Έφαφα συνήλθε...Τινάχτηκε σαν να έυπονόσε από όνειρο, κοκκίνισε γεμάτη ντροπή, άρπαξε τό κμωνό της, τό φώρεσε γρήγορα-γρήγορα, κ' έβρεξε στό κρηβάτω της, χωρίς να γυρίση πειρα προς τόν καθέφτη.

'Η καρδιά της σπαταρούσε σόν ψαράκι στό δίχτυ... Πόσο ήταν όρραία ! ! Πόσο ήταν όρραία ! !

Και πόσο θά τήν άγαπούσε ο Μαρμακάν ! Γιατί να κωτέξη μανό άλλη, αφού θίξε γυναίκα του τήν όμορφότερη νέα του Ποριταίου ; .

Μέ τις εύχάριστες αυτές σκέψεις άκοιμηθήθηκε . 'Από τήν άλλη μερα άρχισε με τήν μητέρα της τις προετομασίες του γάμου. Είχαν να πανοιόσουν τόσο πράγματα. 'Η μαρμολοία άνωούσε να γίνη ο γάμος με κάθε έπισιμότητα, πολυτέλεια και έπίδειξη...

'Όσο περνούσαν η μερες και πλησίαζε η Κυριακή που είχε όρισθή για τό γάμο, η 'Ιωάννα ένωικωσε μέσα της με άνετή στήτη άγαπια. Πολλές φορές η μητέρα της τήν βρήκε βυθισμένη σε σκέψεις, έντελώς άηρημένη. 'Η μικρομολαγχοιλίες όπως αυτές τής κόρης της δέν τήν άνηκουόσαν διόλου. 'Έβρεξε κ' άπ' τόν έαυτό της τήν γλυκαία άγωνία που πιάνει τις κοπέλλες τις παραμονές του γάμου των.

Τέλος έβρεσε και η παραμονή της ήμέρας πού η 'Ιωάννα θά έγίνετο βαρώνη Μαρμακάν.

'Ηταν Σάββατο... Τά πάντα πλέον ήταν έτομα. Τό νυφικό φόρεμα τής 'Ιωάννας είχε παραγγελθή με μιά από τις καλύτερες μοδέστρες του Ποριταίου. 'Ηταν πολυτέλεστατο, βαρύτιμο, νυμφικό κρηγκηποκούλας, όπως έλεγε η μαρμολοία.

'Όταν η 'Ιωάννα τό φόρεσε, έτοιμο παιά, για να διή πάς της πηγαίνε, όλοι, κ' αυτή η ίδια, έμειναν έθαμβοι με τήν έμορφοία της ! ('Ακολουθεί)

'Η φιλενάδες της τήν φανταζόντουσαν εύτυχισμένη...

